

OLOR DE COLÒNIA

de Sílvia Alcàntara

El mes d'octubre vam tenir el goig de celebrar una sessió de Llibrefòrum amb moltes persones assegudes a la taula compartint opinions i experiències. El llibre de la Sílvia Alcàntara va agradar a tots unànimement encara que cadascú es va fixar en personatges i detalls ben diferents: és això el que provoquen les lectures que tenen qualitat. Diversos estrats de coneixement i de pensament als quals podem accedir segons els interessos i estats emocionals del nostre present.

Olor de colònia és una novel·la coral amb clara intencionalitat historicista. Retrata la població d'una colònia, com tantes es van crear al voltant de la indústria tèxtil, certament arrelada al nostre país. La colònia es presenta amb tota l'ambigüitat de la seva existència: d'una banda l'avantatge de condicions que es donava als que, sortint del món rural en el qual ja no tenien cabuda, buscaven treball, habitatge, alimentació i educació per als fills; i d'altra banda, el desavantatge de caure en un món on el domini dels amos podia interpretar-se com una forma moderna i adaptada d'esclavisme. Seguretat i Paternalisme: dues cares d'una mateixa moneda. Aquesta aproximació a un món petit, i per tant d'estrets lligams, és representat també dins l'estructura formal: cada capítol finalitza amb una paraula o una expressió que és recuperada en el capítol següent en un context totalment diferent.

Tanmateix, l'interès de la novel·la és, més enllà del retrat del món un punt claustrofòbic de la colònia i més enllà de l'atmosfera de misteri i intriga que plana al llarg de les més de tres-cents planes per la mort en circumstàncies sospitoses de l'Isidre Claret, aprofundir en les vides individuals dels seus membres. Són els personatges els que ens fan commoure, en un ventall ample de sentiments, vivències, reaccions i decisions més o menys desencertades. Així tenim la història de la Teresa i del Climent, ambdós víctimes de les pors dels seus progenitors, que lluiten per tirar endavant la seva vida i les seves famílies esquivant la reconeixença del profund amor que només es farà tangible en els néts; el personatge salvatge i primitiu del Bernat en qui les paraules amor, veritat, confiança i honestat conviuen en estat pur; les germanes Gertrudis i Rosalia, dues dones, dues decisions diferents i una sola amargor; l'esguerrada Ció que superant els oracles socials es casa per amor lluint el vestit més bonic i més amarg de la història de la colònia... I per damunt de tots ells, el triumvirat d'hipocresia, lascívia i ambició que exerceix el poder damunt la colònia duent-la a la seva irrevocable pèrdua i tancament.

La Sílvia Alcàntara és una escriptora que surt al món de la publicació passada la seixantena: una lliçó per aquest clam sord social que només valida les veus joves i ens fa creure que a determinades edats ja no cal intentar res. També és un clam per la qualitat que està fent sorgir l'escola d'escriptors de l'Ateneu barcelonès i la que en el seu dia es va dir Aula de lletres: com qualsevol art, cal la inspiració o el do o la musa (com se'n vulgui dir d'acord amb les creences de cadascú) però també cal saber-ne per modelar la ploma. De l'escola d'escriptura n'estan sortint veus amb qualitat i d'aquesta darrera mai no n'anem sobrats.

Muntsa Farré